

Bạo Loạn ở Bình Thuận.

Đỗ Duy Ngọc

Ngày hôm qua tôi đã nổi gai ốc và lo sợ ngập tràn trong tôi khi xem clip dân Bình Thuận tấn công bằng gạch đá vào cảnh sát cơ động, rồi phá hàng rào xâm chiếm cơ quan nhà nước rồi lửa đã bùng lên. Tôi lo sợ một cuộc trả thù, một cuộc đàn áp sẽ xảy ra và máu sẽ đổ, thân phận người dân càng đau khổ. Hôm nay lại xem dân đốt trụ sở ở Tuy Phong, Bình Thuận. Lãnh đạo bỏ chạy để giữ tính mạng thay vì đối thoại với dân, trụ sở trống không, hàng rào bảo vệ đập đổ, nhiều xe đặc chủng đang bị đốt phá...Dân Phan Rí đang đi sai đường rồi, say máu kiểu này là nguy hiểm rồi, e rằng đã mắc bẫy rồi.

Tại sao cuộc biểu tình ngày 10.6 diễn ra trên cả nước với hàng chục, hàng trăm ngàn người dân xuống đường khắp nơi mà chỉ có ở Bình Thuận xảy ra bạo loạn? Dân Bình Thuận biểu tình để chống chuyện đặc khu nhưng trong lòng họ còn chứa **nỗi uất ức và nỗi đau không nói được của số phận. Từ khi nhà máy nhiệt điện Vĩnh Tân mọc lên, mạng sống của họ, của gia đình họ, của con cái họ bị đe dọa hàng ngày bởi xỉ than, bởi ống khói lúc nào cũng đem tro than vào không khí. Họ là ngư dân, sống nhờ biển nhưng bây giờ thuyền không còn ra khơi được nữa. Biển nhiễm độc, thuyền không có đường ra. Ra được biển họ bị tàu Trung Quốc rượt đuổi, đánh chìm, bắt bớ, bị đâm thủng tàu và có người đã chết.** Tàu thuyền của họ nằm chết dưới nắng và gia đình họ đói ăn, lang thang bờ bụi.

Họ sống trong tuyệt vọng, đói nghèo. Họ thành những kẻ thất nghiệp, cùng quẫn, không có tương lai. Họ đã kêu gào khắp nơi nhưng không tiếng vọng và mỗi người mang nặng u uất trong lòng. Hôm qua họ xuống đường vì đặc khu nhưng trong lòng mang thêm nỗi đau như lò lửa nung nấu, trong tim mang nỗi uất ức của kẻ bị dồn vào chân tường, bị tước đoạt cuộc sống.

Những người đang nắm quyền lực, những doanh nghiệp ma mãnh suốt ngày lom khom đi tìm đất để bán, để mua, để xây resort, để biến thành chốn ăn chơi của đám thừa tiền. Dân liên tục bị mất đất, cướp đất, cưỡng chế. Lúc nào cũng sống trong lo sợ thành kẻ không nhà.

Và cuộc xuống đường như tia lửa châm vào ngòi pháo, nó đã nổ tung. Chống đối bằng gạch đá, phá tung hàng rào cơ quan nhà nước, đốt lửa, đập phá là sai rồi. Quá sai rồi. **Nhưng khi nổi căm hờn dâng trào, khi những u uất mãi không nói được, khi khổ đau dồn nén có dịp bùng ra, không ai có thể kìm lòng được.** Nó là hậu quả của những năm tháng kêu gào mà chẳng ai nghe, thỉnh cầu mà chẳng ai giải quyết. Nó là đợt sóng ngầm chảy lâu nay trong mỗi người và hôm nay được tuôn ra thành làn sóng dữ. Hãy ngồi xuống với dân, hãy nghe nỗi thống khổ của họ, hãy tìm cách để họ được sống như một con người. Đừng tìm cách làm giàu bằng cách cướp đất của dân nữa. Đừng vẽ ra dự án liên minh với bọn ma đầu để phá nát đời sống của dân lành, đừng biến cuộc đời của dân thành địa ngục.

Đó là cách giải quyết tốt nhất. Nhà tù, bạo lực, tra tấn, dùi cui chẳng còn làm họ hãi sợ vì cuộc đời họ đang sống còn đau đớn gấp bội lần những thứ đó. Con giun bị xéo, con chó bị dồn vào chân tường còn phản ứng, huống chi là những con người. Hãy hiểu tận tường vì sao họ phản uất đến thế, hung hãn đến thế. Không ai có thể xúi dục được họ, không ai có thể thuê được họ. Sức mạnh và sự cuồng loạn đó bắt nguồn từ chỗ mất niềm tin.

Tôi cầu mong mọi chuyện ở Bình Thuận dừng lại ở đây. Không nên tiếp tục bằng bạo lực. Chính quyền nên tìm cách đối thoại với dân. Trốn tránh là sách lược ngu hèn nhất của người lãnh đạo.

Tôi không đồng tình với bạo lực bất kể từ phía nào.

11.6.2018

DODUYNGOC